

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Marton Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Marton Kálmán ügyvéd, ügyvédi iroda címe) által képviselt **I.rendű felperes neve** (I. rendű felperes címe) I. rendű, **II.rendű felperes neve** (II.rendű felperes címe.) II. rendű és **III.rendű felperes neve** (III. rendű felperes címe) III. rendű felpereseknek - a Faludi Wolf Theiss Ügyvédi Iroda (ügyintézők: dr. Bárdosi Gábor ügyvéd és dr. Buzási Barnabás ügyvéd, ügyvédi iroda címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyes adatok kezelésével kapcsolatos jogsértés megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása iránt a Törvényszéken folyamatban volt perében a 2015. szeptember 4. napján kelt 52. sorszámú ítélet ellen a felperesek részéről 53. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy tizenöt napon belül fizessenek meg az alperesnek az I. rendű felperes 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint, a II. és III. rendű felperesek személyenként 150.000 (százötvenezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. rendű felperes érdekeltségébe tartozó **L. Kft.** és az alperes között 2007. január 29. napján kelt kereskedelmi megállapodás alapján az alperes **H. P. 10 W-40, G. EP és N. F. HF-E 46** típusú kenőolaj szállítására vállalt kötelezettséget. A szerződéssel összefüggésben a **N.-L. Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. f.a.** és a jelen per I. rendű felperese által hibás teljesítés miatt 766.286.100 forint kártérítés megfizetése iránt indított perben a Bíróság a 2011. október 11. napján kelt 91. sorszámú - az ítéltábla 7. sorszámú határozatával helybenhagyott - ítéletével a keresetet elutasította, mert az érintett termékek kapcsán a hibás teljesítés nem volt megállapítható, illetve a felperesek nem bizonyították, hogy a termékek a környezetre veszélyesek és jelöléskötelesek voltak.

A Városi Ügyészség a 2007. évben B.../2007. számon indult eljárásban a Városi Bíróságnál 2009. december 16. napján jelentős kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmény miatt vádiratot nyújtott be. A vádiratban I. rendű vádlottként az I. rendű felperes, II. rendű vádlottként a II. rendű felperes, míg III. rendű vádlottként a III. rendű felperes szerepelt. A vádirat valamennyi felperes esetében rögzítette a személyes adatokat (születési hely, idő, anyja neve, állampolgárság, személyi igazolványszám), továbbá - ha ez ismert volt - az egy főre jutó havi átlagjövedelmet, továbbá tartalmazta a II. rendű felperes büntetett előéletére vonatkozó adatokat (ittas járművezetés miatt

kiszabott pénzbüntetés és járművezetéstől eltiltás). A vádirat alapján a Városi Bíróságon B..../2009. szám alatt indult, majd a Megyei Bíróságon 10.B..../2011. számon folytatódó eljárásban az ügyész a vádat módosította, és az eljárásba sértettként bevonták a jelen per alperesét is. Az eljáró bíróság az alperes részére a vádmódosítást a 2011. szeptember 11. napján kelt bírói utasítás szerint megküldte, illetőleg az alperest sértettként idézte az ügyben 2011. november 15. napján tartandó büntető tárgyalásra.

A vádiratot az alperes jogi osztálya 2012. áprilisában e-mailben továbbította az Amerikai Egyesült Államokban székhellyel rendelkező **S. O. C.** jogi osztálya részére azzal a céllal, hogy a vádiratot a **S. O. C.** az ellene az I. rendű felperes és az érdekeltségi körébe tartozó **D. F. M. LLC** által a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) Egyesült Államokbeli Nemzeti Kapcsolattartó Pontjánál indított eljárásban az ott tett felhívásra bemutassa. A vádirat a külföldi eljárásban angol nyelvre lefordítva került felhasználásra, úgy, hogy a felperesek egyes személyes adatait abból törölték, de abban továbbra is szerepelt az I. rendű felperes vonatkozásában állampolgársága, anyja neve, lakóhelye, a II. rendű felperes születési helye, ideje, anyja neve, állampolgársága, továbbá a személyi igazolványára, lakcímére, valamint a büntetett előéletére vonatkozó adat, a III. rendű felperest érintően pedig anyja neve, állampolgársága, illetőleg lakcíme.

A 2011. augusztus 23. napján benyújtott kérelem alapján indult eljárásban a kérelmezők arra hivatkoztak, hogy a **S. O. C.**, a **R. D. S. LC**, illetve a **S. O. P. US** cégek nem tettek eleget az Amerikai Egyesült Államok ökotoxicitásra vonatkozó környezetvédelmi előírásainak. A hivatkozott eljárásban az I. rendű felperes és a **D. F. M. LLC** állították, hogy vagyoni hátrányt szenvedtek a **S.** feltételezett környezetvédelmi előírásoknak meg nem felelő tevékenységének következtében. Az eljárás során 2012. augusztus 28. napján kelt, **G. F. Maggio** által jegyzett előzetes értékelő irat azt a megállapítást tartalmazza, hogy a vita megnyugtató módon nem rendezhető, mert az I. rendű felperes és a **D. F. M. LLC** nyilatkozatai alapján az egyedi eljárás legfőbb célja vagyoni egyezség elérése. Az I. rendű felperes és a **D. F. M. LLC** ugyanis jelezte, hogy visszavonja az egyedi eljárás iránti kérelmét akkor, ha a **S.** részükre több millió dollárt fizet. Az irat azt is rögzítette, hogy a Nemzeti Kapcsolattartó Pont az eljárásban ajánlást adni, illetőleg a megegyezést elősegíteni nem tudta, tekintve, hogy az I. rendű felperes és a **D. F. M. LLC** ismétlődően nem tartotta be az eljárás rendjét és egyéb előírásait. Az irat nem tartalmazott utalást a felperesek korábbi büntetőügyére, a keletkezett vádiratra, továbbá az abban rögzített, a perben érintett személyes adatokat sem használták fel.

A 2012. április 18. napjára keltezett, ügyvédi ellenjegyzés nélküli okirat szerint szabadalmi licencia szerződés jött létre **G. I. sz.-i** lakos, mint licencvevő és az I. rendű felperes, mint licenceladó között. Az okiratot tanúként írták alá a II. és a III. rendű felperesek. Az 1. pont szerint az I. rendű felperes testvére, **D. J.** biológiailag lebontható hidraulikaolaj adalék kompozíció megnevezésű találmányát korábban értékesítette az I. rendű felperes részére 100.000 forint vételárért, amellyel kizárólagos hasznosítási jogot is adott, egyben a **G. I.-nek** történő továbbértékesítést engedélyezte. A szerződésben rögzítették, hogy amennyiben az I. rendű felperes és **G. I.** között megállapodás nem jön létre, vagy valamilyen oknál fogva nem teljesül, akkor a szerződés hatályát veszti, és a találmány hasznosításának joga teljes egészében visszazárul **D. J.-re**. A szerződés 2. pontja utal arra, hogy az I. rendű felperes egy amerikai céggel, a **D. F. M. LLC**-vel közösen panasszal fordult az OECD Washingtoni Kapcsolattartó Pontjához, amely panasz lényege az volt, hogy a **S.** hamisan állítja, miszerint termékei teljes mértékben biológiailag lebomlóak, azaz környezetbarát termékek. A szerződés 7. pontja értelmében a hasznosításért egyszeri licencdíjat kell fizetni, amelynek összege 580.000.000 forint. A licencdíj első, 290.000.000 forintos részlete 2014. december 25. napjáig esedékes, míg a fennmaradó 290.000.000 forintot 2015. december 30. napjáig átutalással kell

teljesíteni az I. rendű felperes számlaszámára vagy készpénzben megfizetni. A 13. pontban kikötötték, hogy a licencvevő - tekintettel az ügylet és az olajpiac bizalmi jellegére - fenntartja magának a jogot, hogy a szerződéstől elálljon, és megtagadja a vételár kifizetését, ha elveszti bizalmát a licenceladóban. A szerződés egy ún. titkos záradékot is tartalmazott, amelyben arra hivatkoztak, hogy a licencia szerződésben említett szabadalommal védett találmány szabadalmi védelmét nem tartják fenn, és az időközben kifejlesztett új receptúrára vonatkozik a szerződés.

G. I. a 2013. január 21. napjára keltezett levél szerint az I. rendű felperessel közölte, hogy 2013. január 14. napján az OECD eljárás irataiból értesült arról, hogy az alperes az Amerikai Egyesült Államokba küldte a felpereseket érintő vádiratot, amely jól beazonosíthatóan tartalmazza az I. rendű felperes személyes adatait, üzleti és banktitkait, számlaszámait. A levél szerint a licencvevőnek elsősorban a S. Naturell termékeivel kell konkurálnia, ezért lényeges kérdés az I. rendű felperes jó hírneve, illetve a S. ezzel kapcsolatos véleménye. Tájékoztatta az I. rendű felperest arról, hogy a bizalmat csak akkor tudja helyreállítani, ha a S. e-mailben elismeri az adatvédelmi jogsértést, azt, hogy nem volt engedélye az adatok külföldre juttatásához és nyilvánosságra hozatalához, továbbá, ha erről értesíti az eljárás résztvevőt, bocsánatot kér, és törli a nyilvántartásból a számlaszámait. A levél kitért arra is, hogy álláspontja szerint a jogerős csalás alóli felmentő ítélet nem alkalmas az alperes által elkövetett jogsértés kiváltására. Ezt követően az I. rendű felperes több száz e-mailt küldött az alperesnek, valamint az alperes jogi osztálya és egyéb munkavállalói, valamint a S. O. C. címére, melyben tiltakozott az adatkezelés ellen.

A felperesek többször módosított keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes megsértette a magántitokhoz fűződő személyiségi jogukat, amikor 2012. áprilisában a Városi Ügyészség B..../2007/45. számú, 2009. december 7. napján kelt, jogellenesen megszerzett magyar nyelvű vádiratát, benne személyes adataikat engedély és jogszabályi felhatalmazás nélkül elektronikus üzenetben az Amerikai Egyesült Államokba juttatta. Kérték annak megállapítását, hogy az alperes jogellenesen tagadta meg 2014. június 19. napján a felperesek által kért elégtételadást, és ezzel a magatartásával az I. rendű felperesnek 579.900.000 forint vagyoni kárt, míg a II-III. rendű felpereseknek személyenként 20.000.000 forint nem vagyoni kárt okozott. Kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest arra, hogy a papíralapon és elektronikus formátumban tárolt magyar nyelvű vádiratokban található felperesi személyes adatokat törölje, az alperest tiltsa el a további jogsértéstől, kötelezze, hogy értesítse az adatok törléséről mindazon harmadik személyeket, akik részére a vádiratot korábban továbbította, illetve kötelezze saját költségén elégtétel adására megfelelő nyilvánosság biztosításával, marasztalja az I. rendű felperes javára 579.900.000 forint kártérítésben, és ennek 2014. június 22. napjától járó késedelmi kamatában, illetve a II-III. rendű felperesek részére személyenként 20.000.000 forint nem vagyoni kártérítésben, és ennek 2014. június 22. napjától járó késedelmi kamatában. A keresetben foglaltak szerint aggálytalanul megállapítható, hogy az alperes jogellenesen, ismeretlen körülmények között jutott a vádirathoz, majd a vádiratot elektronikus levélben a felperesek, az ügyészség és a bíróság engedélye és hozzájárulása, valamint jogszabályi felhatalmazás nélkül, tehát jogellenesen külföldre (az Európai Unió tagállamain kívüli országba) juttatta a S. O. C. jogi osztályára. Állították, hogy amennyiben az alperes nem jár el jogellenesen, vagyis elismeri a jogsértést és bocsánatot kér, akkor az I. rendű felperes a licencia szerződés alapján hozzájut 580.000.000 forinthez, a II-III. rendű felperesek pedig nem esnek el személyenként 20.000.000 forinttól, mert G. I. a szerződés alapján több éven keresztül foglalkoztatta volna őket.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, arra hivatkozással, hogy a vádirat megszerzése, tárolása, kezelése, majd annak a S. O. C. részére továbbítása kapcsán jogszerűen járt el. A perbeli vádirattal érintett büntetőeljárásban a vádmódosítást követően sértettként szerepelt, ezért jogi képviselőjének

az illetékes bíróság irodája jogszerűen adta ki a vádiratot. Az adattovábbítás ugyancsak nem volt jogellenes, mert az OECD eljárásban garantált volt a személyiségi jogok védelme, az adatok - amelyek egyébként más eljárások révén már ismertté váltak - nyilvánosságra nem kerültek, azokat csak szűk körben, a hivatkozott eljárás résztvevői ismerték meg. Vitatta a felperesek kártérítési követelését, azon belül mind a jogellenességet, mind az alperesi magatartás és a felperesek által állított kár közötti okozati összefüggést, mind pedig az állított kár mértékét. Hangsúlyozta, hogy a kártérítési igény érvényesítése kizárólag a felperesek rosszhiszemű, illetéktelen haszonszerzésre irányuló törekvését mutatja.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és a felpereseket marasztalta az elsőfokú eljárás költségeiben. Határozatának indokolása szerint a beszerzett büntetőiratok, továbbá a bíróság megkeresésére adott tájékoztatás szerint a 2011. szeptember 22-ei bírói intézkedés alapján a vádmódosítás megküldésre került az alperes részére, és az alperesi társaságot, mint sértettet idézték. A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény biztosítja a sértett számára, hogy az őt érintő iratokba az eljárás során betekintsen, arról másolatot készítsen, ezért az alperes a vádiratot jogszerűen szerezte meg és kezelte, az abban foglalt személyes adatok vonatkozásában adatkezelése nem ütközik jogszabályba. Miután pedig jogszerűen jutott a vádirathoz és jogszerűen kezeli az abban foglalt adatokat, azok törlésére vagy a vádirat megsemmisítésére nem kötelezhető. Az adatok külföldre juttatásával kapcsolatosan az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a magántitok sérelmére hivatkozó felpereseknek volt-e olyan méltányolható magánérdeke, amely a jogsértő alperes ugyancsak méltányolható magánérdekével szemben elsőbbséget élvez. A hivatkozott előzményekre, a büntetőeljárásra, valamint a jogerős ítélettel elbírált alaptalan felperesi igényre tekintettel azt állapította meg, hogy az alperesnek a felperesekkel szemben méltányolható érdeke volt az OECD eljárásban annak bizonyítása, hogy az általa is forgalmazott termékkel összefüggésben a felperesek milyen tényállításokat tesznek, illetőleg, hogy ezek alaptalanságával összefüggésben az akkor folyamatban lévő büntetőeljárás adatait közöljék. Mindez azért is lényeges volt számára, mert korábban a bíróság jogerősen már megállapította, hogy a felperesek, illetőleg az I. rendű felperes érdekkörébe tartozó cég alaptalanul állította az alperes által forgalmazott termékekre vonatkozóan a hibás teljesítést, illetőleg a környezetkárosító hatást. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az üzleti jó hírnév, valamint a termékkel kapcsolatos érdekek elsőbbséget élveznek a felperesek más forrásból részben már megismert személyes adatainak közlésével szemben. A vádirat külföldre továbbítását meghaladóan a perben további jogsértést vagy ennek veszélyét a felperesek nem bizonyították, mint ahogy azt sem, hogy a keresetmódosításban megjelölt értesítendő személyek az alperesi magatartás folytán értesültek a felperesek által hivatkozott adatokról. Mindezen túlmenően a felperesek azt sem vitatták, hogy a Törvényszék 15.P.20..../2014/7. számú beadványában hivatkozottak szerint az egyezségi ajánlatuk mellékleteként a vádiratot és annak angol fordítását a S. érdekeltiség tagjaihoz és tisztségviselőihez eljuttatták, így saját maguk is ismertté tették ezeket az adatokat. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a felperesek által igényelt további szankciók alkalmazására lehetőséget nem látott, és - jogalap hiányában - a felperesek kártérítésre irányuló keresetét érdemben nem vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperesek fellebbeztek, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását, és keresetük teljesítését kérték, másodlagosan felvetették az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének indokoltságát is. Az elsőfokú eljárásban részletesen kifejtett jogi érvek mellett utaltak arra, hogy az elsőfokú bíróság a felperesek kereseti kérelmén túlterjeszkedett, és olyan tényállási elemeket is bevett ítéletének indokolásába, amelyek a pernek nem képezték tárgyát. A jelen perben ugyanis kizárólag azt kifogásolták, hogy az alperes 2012. április hónapban külföldre küldte - részben törölve - a személyes adataikat tartalmazó vádiratot, majd a jogsértésért nem adott elégtételt a kifizetett póthatáridőre, pedig tudta, hogy ezzel a magatartásával 580.000.000 forint kárt

okoz a felpereseknek. Ennek megfelelően a perben az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben nem volt jelentősége annak, hogy az alperes milyen módon szerezte meg a vádiratot, és jogszerűen kezelte-e az adatokat. Álláspontjuk szerint a másodfokú bíróságnak azt is meg kellene állapítania, hogy nagy értékű csalás esetén sértett kizárólag csak az lehet a vádemelést követő bírói szakban, akit a vádiratban leírt nagy értékű csalás tényállása sértettként megjelöl, mely levezetésből következően az alperest sértetti pozíció nem illette meg. Jogi érvelésük szerint az adatok külföldre juttatása tekintetében az elsőfokú bíróság téves álláspontot foglalt el. Az alperes ugyanis elismerte, hogy az érintettektől nem volt engedélye a személyes adatok külföldre juttatásához, és miután a felperesek nem cselekvőképtelenek, ezért a külföldre juttatás csak akkor lehetett volna jogszerű, ha hozzájárulás hiányában az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény 8.§ (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel az 5.§-ban, illetve a 6.§-ban előírt konjunktív feltételek teljesülnek. Hangsúlyozták azt is, hogy az alperes nem volt részese az OECD eljárásnak, így nyilvánvaló, hogy nem fűződhetett méltányolható jogi érdeke a személyes adatok nyilvánosságra hozatalához. A kártérítési igény kapcsán állították, hogy a perben az I. rendű felperes G. I. tanúvallomásaival és okiratokkal kétséget kizáróan bizonyította, hogy az 580.000.000 forint vételár kizárólag az alperes elégtételadásának, a személyes adatok törlésének, a **S. O. C.** értesítésének elmaradása miatt nem került részére kifizetésre. Amennyiben az alperes a részletezett jogellenes magatartást nem tanúsítja, akkor az I. rendű felperes két részletben 2014. december 25. napjáig és 2015. december 30. napjáig megkapta volna az 580.000.000 forintot. A kár felmerülésének időpontja 2014. június 22. napja, amikor **G. I.** bizalomvesztésre alapozva, félve attól, hogy a nyilvánosságra hozott számlaszámokat, illetve esetleges utalásokat lekövetve más számlákat, beleértve az ő meglévő vagy újonnan nyitott számláit is megterhelik, vagy azt bűncselekményre használják, elállt az I. rendű felperessel kötött szerződéstől. Ugyancsak bizonyított, hogy az alperes jogellenes magatartása miatt nem foglalkoztatta **G. I.** több éven keresztül a II-III. rendű felpereseket, akik így személyenként 20.000.000 forint bevételtől estek el.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

A felperesek eljárási szabálysértésre hivatkozással az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is felvetették, ezért a másodfokú bíróság elsődlegesen ennek indokoltságát vizsgálta. Ennek kapcsán megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett a kereseti kérelmeken túl, eljárása nem sérti sem a Pp. 213.§-ának (1) bekezdését, sem a 215.§-át. Egyéb hatályon kívül helyezési okra pedig a felperesek sem hivatkoztak, ezért az elsőfokú ítélet érdemben felülbírálható volt.

Az elsőfokú bíróság által - egyébként helyesen - megállapított tényállást a másodfokú bíróság az alábbiakkal egészíti ki:

A Bíróság 23.G.40..../2007/91. számú ítéletében rögzítette, hogy az I. rendű felperes 1999. szeptember, december és 2000. január hónapokban felkereste valamennyi multinacionális olajforgalmazó céget és forgalmazói szerződést kívánt kötni velük. 1999. szeptember hónapban a M. Rt-vel, 1999. novemberben az A. Rt-vel, 1999. novemberében a M. O. Kft-vel, míg 1999. októberében az A. H. Kft-vel kezdett tárgyalásokat a B. F. Kft. képviselőjében. A felperesekkel szemben a Rendőr-főkapitányság Gazdaságvédelmi Főosztály Gazdaságvédelmi Osztályán 13-.../2007. bü. szám alatt folyamatban volt eljárásban gyanú merült fel arra vonatkozóan, hogy az I. rendű felperesnek nem volt célja az olajtársaságokkal megkötött szerződések teljesítése, azt feltehetően azért kötötte, hogy jutalékelőleghez jusson. Azon társaságok vonatkozásában, ahol erre lehetőséget nem biztosítottak, a szerződést a társaság hibáját állítva felmondta, és kártérítési eljárást

kezdemenyezett elmaradt haszonra hivatkozással. A szerződést közel azonos időben valamennyi multinacionális olajtársasággal megkötötte, minden esetben a szerződés értékéhez viszonyított csekély mennyiségű termékmintát vásárolt és szállított el. A szerződéseket megközelítőleg azonos időpontban felmondta, és azonosak voltak a felmondásban közölt indokok is. A másodfokon eljáró Ítéltábla 2.Gf..../2013/7. számú ítéletében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást ítélezésének alapjául elfogadta, megállapította azonban, hogy az ismertetett tényadatokból a per tárgyát képező szerződés jó erkölcsbe ütközésére nem lehet következtetni. A joggal való visszaélés, mint polgári jogi alapelv megsértése pedig a szerződés semmisségének megállapítására nem ad alapot.

Az OECD multinacionális vállalkozásokra vonatkozó irányelveihez kapcsolódó Egyesült Államok Nemzeti Kapcsolattartó Pont 2012. augusztus 28. napján kelt előzetes értékelése rögzíti, hogy az I. rendű felperes és a **D. F. M.** olyan dokumentumokat küldött a **S. O. C.** részére, amelyben előadták, hogy az NKP-val folytatott bizalmas kommunikáció során megszerzett információkat fel fogják használni egy **S.** elleni eljárásban, továbbá arról is tájékoztatták a **S.-t**, hogy ha a **S.** elfogad egy pénzügyi egyezsége, akkor az egyedi eljárás iránti kérelmüket visszavonják. 2012. június és július folyamán az I. rendű felperes és a **D. F. M.** csaknem naponta küldtek üzeneteket az NKP-nak, illetve egy egyezségi szerződést is a **S.-nek**, az egyedi eljárás iránti kérelem visszavonását felajánlva arra az esetre, ha a **S.** beleegyezik abba, hogy pénzügyi egyezsége kössön. Az előzetes értékelés szerint az I. rendű felperes és a **D. F. M.** magatartását az eljárás során az együttműködés teljes hiánya, és a megszerzett bizalmas információkkal való visszaélés jellemezte, amely lehetetlenné tette a vita közvetítésen alapuló lezárásához szükséges bizalmi légkör megteremtését.

2010. június 1. napján az I. rendű felperes levélben fordult az alpereshez, amelyben 90.000.000 forint megfizetését kérte azzal, hogy ennek elmulasztása esetén az elnök vezérigazgatóval szemben rossz minőségű termék forgalomba hozatala és egyéb más bűncselekmény miatti feljelentést helyezett kilátásba. A 2010. július 8. napján kelt levélben - utalva arra is, hogy tizenöt éve fordul panaszos leveleivel a **S.** vállalatcsoporthoz - bejelentette, hogy hamis zöld reklám miatt a **M.-i** öbölnél tervez demonstrációt, egyben felhívta a **S.-t**, hogy amennyiben 20.000.000 dollár összegű korrekciós reklámköltséget megfizet részére, úgy az eljárás megindításától eltekint.

A felperesek 2013. január 17. napja és 2013. január 22. napja között négy elektronikus üzenetet küldtek a **S.** különböző vállalatai számára, amelyekben a perbeli keresetlevél benyújtásának elmaradását attól tették függővé, hogy az alperes hajlandó-e 58.000.000 USA dollár összeget fizetni. 2013. június 7. napján egyezségi megállapodást szerkesztettek, amelyben az I. rendű felperes 12,5 millió, a II-III. rendű felperesek 0,8 millió USA dollár összegű egyszeri pénzügyi hozzájárulást igényeltek azzal, hogy ennek megfizetése esetén további követelést nem támasztanak. 2013. június 21. napján kelt levelükben bejelentették, hogy a magyar bíróság arról döntött, hogy a **S.** cégcsoporttal szemben eljárást kezdeményez. A levélben foglaltak szerint vagy fizet a **S.** vállalatcsoport 14.100.000 dollárnyi kártérítést vagy folytatják a pert, és végül fizetnek egy potenciálisan magasabb összeget, 232.000.000 dollárt, továbbá annak lehetősége is nagyobb, hogy börtönbüntetést szabnak ki a vállalat egyes képviselőivel szemben. Lényegében hasonló tartalmú levelet küldtek 2013. június 21. napján a **S.** vállalatcsoport egyes vállalatainak. 2013. szeptember 10-én újabb elektronikus levélben kilátásba helyezték az USA büntülődző szervei előtt tett feljelentést, amennyiben egyezsége nem jutnak, és az alperes a felperesek által igényelt összeget nem fizeti meg.

2014. május 1-jén, május 11-én, május 20-án, május 22-én, május 26-án és június 10-én a felperesek újabb egyezségi ajánlattal fordultak az alperes jogi képviselőjéhez, amelyben a keresettől történő

elállást a jelen per alperese részéről 406.000.000 forint megfizetésétől tették függővé. A 2014. július 11. napján kelt elektronikus levélben az I. rendű felperes arra hivatkozva, hogy a S. hamis állítása miatt 360.000.000 forint tekintetében végrehajtás folyik ellene, újabb egyezségi megállapodást csatolt, amelyben 610.000.000 forintot követelt a felperesek részére. A 2014. augusztus 23. napján kelt egyezségi megállapodás szerint 610.000.000 forint megfizetését kérték az alperestől, amelyet 2014. augusztus 27-én, majd 2014. augusztus 28. napján kelt elektronikus üzenetükben megismételtek. A 2014. szeptember 23. napján, 2014. szeptember 30. napján, illetve 2014. október 3. napján elküldött elektronikus levélben bejelentették, hogy az Egyesült Államokban egy ügyvédi irodát kívánnak megbízni azzal, hogy a nyilvánvaló adatvédelmi bűncselekmények és szándékos károkozás miatt büntető kártérítési igényt terjesszen elő 174.000.000 USA dollár értékben. Mindezekről abban az esetben hajlandók eltekinteni, ha 820.000.000 forint összeget az alperes megfizet részükre azzal, hogy a kár nagyobb részét így is maguk viselik.

A tényállás fenti kiegészítésére is figyelemmel a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság keresetet elutasító döntésével.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 8.§-a folytán alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 81.§-ának (1) bekezdése szerinti titokvédelem jogi lehetőséget biztosít a sértett fél számára, hogy abban az esetben, ha a róla szóló információt az arról tudomással bíró fél a felhatalmazása nélkül másnak a tudomására hozza, megfelelő - személyhez fűződő jogsértés esetén alkalmazandó - szankcionálási lehetőséggel élhessen.

A titokvédelemhez szorosan kapcsolódó, és a perbeli jogvita megítélésénél irányadó 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Info. tv.) 3.§-ának 2. pontja szerint személyes adat az érintettel kapcsolatba hozható adat - különösen az érintett neve, azonosító jele, valamint egy vagy több fizikai, fiziológiai, mentális, gazdasági, kulturális vagy szociális azonosságára jellemző ismeret, valamint az adatból levonható, az érintettre vonatkozó következtetés. Az Info. tv. 3.§-ának 10. pontja értelmében adatkezelés az alkalmazott eljárástól függetlenül az adatokon végzett bármely művelet vagy a műveletek összessége, így különösen gyűjtése, felvétele, rögzítése, rendszerezése, tárolása, megváltoztatása, felhasználása, lekérdezése, továbbítása, nyilvánosságra hozatala, összehangolása vagy összekapcsolása, zárolása, törlése és megsemmisítése, valamint az adatok további felhasználásának megakadályozása, fénykép-, hang- vagy képfelvétel készítése, valamint a személy azonosítására alkalmas fizikai jellemzők (pl. ujj- vagy tenyérnyomat, DNS-minta, íriszkép) rögzítése. Az Info. tv. 5.§-ának (1) bekezdése szerint személyes adat akkor kezelhető, ha ahhoz az érintett hozzájárul, vagy azt törvény vagy - törvény felhatalmazása alapján, az abban meghatározott körben - helyi önkormányzat rendelete közérdeken alapuló célból elrendeli.

A felperesek fellebbezési hivatkozásával szemben a felek közötti jogvitában nemcsak azt kellett megítélni, hogy az alperes adatkezelése során a felperesek személyes adatai jogosulatlan harmadik személlyel közlésre kerültek-e, hanem abban a kérdésben is állást kellett foglalni, hogy az alperes jogszerűen jutott-e a felperesek személyi adatait tartalmazó vádirat birtokába. Ennek kapcsán előre bocsátja a másodfokú bíróság, hogy önmagában a felperesekkel szemben folytatott büntetőeljárás ténye, az, hogy milyen bűncselekmény gyanúja miatt indítottak ellenük eljárást, nem minősül magántitoknak (Kúria Pfv.IV.24.190/1998).

A felperesek az elsőfokú eljárásban a vádirat megszerzésével és tárolásával kapcsolatosan mindvégig az alperes jogellenes magatartását állították, és ennek érdekében terjesztettek elő számos

- az elsőfokú bíróság által egyébként teljesített - bizonyítási indítványt. A felperesekkel szemben folyamatban volt büntetőeljárás iratai alapján ugyanakkor megalapozottan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy miután az alperest a felperesek ellen folyamatban volt büntetőeljárásban a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 51.§-ának (1) bekezdése alapján a sértett jogállása illetve meg - függetlenül a felperesek ezzel kapcsolatos, elsősorban az eljárási törvény kritikájának tekinthető véleményétől - a Be. 51.§-ának (2) bekezdése, valamint 70/B.§-a alapján gyakorolható irat megtekintési, illetve másolat készítési jog alapján jogszerűen szerezte meg és tárolja a per tárgyát képező vádiratot.

A harmadik országba történő adattovábbítás jogszerűségének megítélésénél (Info tv. 8.§) a másodfokú bíróság meghatározó jelentőséget tulajdonított az Európai Parlament és a Tanács 95/46/EK irányelve 7. cikk f. pontjának, amely az Európai Unió Bíróságának a C-468/10. és C-469/10. számú egyesített ügyekben hozott ítélete értelmében közvetlen hatállyal bír. E szerint személyes adat kezelhető abban az esetben is, ha az adatkezelés az adatkezelő, vagy az adatot megkapó harmadik fél (felek) jogszerű érdekének érvényesítéséhez szükséges, és ezen érdek arányban áll az érintetteket a személyes adataik kezelésével összefüggésben megillető magánélet tiszteletben tartásához való jogukkal. Az adatkezelő tehát az érintett hozzájárulásának hiányában az adatkezelés jogszerű alapjaként hivatkozhat a saját, illetve az adatokat megszerző harmadik fél jogszerű érdekének érvényesítésére (ilyen irányú védekezést az alperes az elsőfokú eljárásban előterjesztett), mely esetben mérlegeléssel, az ellentétes érdekek összemérésével kell állást foglalni abban a kérdésben, hogy a szóban forgó adatkezelés vonatkozásában a feltételek teljesülnek-e, és ekként figyelembe vehető-e az adatkezelés jogszerű jogalapjaként.

Az irányadó tényállás szerint a per tárgyát képező vádiratot az alperes a **S. O. C.** részére azért továbbította, hogy azt a nevezett társaság az I. rendű felperes, valamint az érdekeltségi körébe tartozó **D. F. M. LLC** által a környezetvédelmi előírások megszegése miatt kezdeményezett eljárásban bizonyítékként felhasználhassa. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, mely szerint a kötelezettségszegéssel vádolt **S. O. C.** társaságnak jogszerű és méltányolható érdeke fűződött annak a ténynek a bizonyításához, hogy hasonló tárgyú igényérvényesítéssel összefüggésben az I. rendű felperessel szemben bűncselekmény alapos gyanúja merült fel, és ez okból a magyar hatóságok előtt büntetőeljárás indult. Miután pedig a 95/46/EK irányelv hivatkozott 7. cikk f) pontja az adatokat megszerző, harmadik fél méltányos érdekét is védelemben részesíti, nem volt jelentősége annak a körülménynek, hogy az alperes - közvetlenül - nem vett részt az eljárásban.

Megjegyzi azt is a másodfokú bíróság, hogy az alperes az adatokat nem vitásan egy önálló jogi személyiséggel rendelkező szervezet részére továbbította, azonban a keresetlevél kézbesítésének nehézségeivel kapcsolatosan éppen a felperesek hangsúlyozták, hogy az anyavállalat és a leányvállalat ugyanazon egység részét képezi, ilyen módon egyetlen vállalkozásnak számítanak.

Nem vitás, hogy a vádirat átadásával a felperesek egyes személyes adatai ismertté váltak. Nem lehetett ugyanakkor figyelmen kívül hagyni, hogy bizonyos, a vádiratban is szereplő személyes adatok egyébként is nyilvánosak voltak, illetve azok titokban tartásához maguk a felperesek sem ragaszkodtak. A Törvényszék 23.G.40..../2007/16. számú jegyzőkönyve tartalmazza az I. rendű felperes születési helyét, idejét, anyja nevét, lakóhelyét, vezetői engedélyének számát, a 2010. április 28. napján kelt engedményezési szerződésben az I. rendű felperes maga tüntette fel lakóhelyét. Az I. rendű felperes 2006. október 1. napjától 2011. október 1. napjáig ügyvezetője, míg a II. rendű felperes 2005. szeptember 10. napjától 2010. szeptember 10. napjáig vezető tisztségviselője volt a **L. Kft**-nek, így a cégjegyzék (annak 13/3, illetve 13/4. pontja) - amely a

cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény 10.§-ának (2) bekezdése értelmében teljes körűen nyilvános - mindkét felperes esetében tartalmazza személyi adataikat (lakóhely, anyja neve). Az OECD eljárásban az I. rendű felperes is félként vett részt, így nyilvánvaló, hogy személyes adatai meghatározott körben ott is ismertté váltak. Kétségtelenül tartalmazza a vádirat az I. rendű felperes bankszámlaszámát is, azonban az üzleti életben való részvétel lényegében elkerülhetetlenné teszi ennek szélesebb körben való közlését. Mindezekre is figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyezően úgy foglalt állást, hogy a **S. O. C.** társaság jogérvényesítéshez fűződő érdekének elsőbbsége megállapítható a felperesek magántitokhoz, illetve a magánélet tisztetlenség tartásához fűződő jogának védelmével szemben, ezért az alperes részéről az adattovábbítást nem lehet jogszerűtlennek tekinteni.

Miután az alperes a vádiratot jogszerűen szerezte meg, azt jogszabályi felhatalmazás alapján jogszerűen kezeli, annak a **S. O. C.** részére történt továbbítása során jogellenes magatartást nem tanúsított, a felperesek az 1959. évi Ptk. 84.§-a (1) bekezdésének a)-c) pontja, valamint az Info. törvény 22.§-ának (5) bekezdése szerinti igényeket alaptalanul érvényesítették.

A másodfokú bíróság - a későbbiekben részletezett okokból - szükségesnek tartotta a felperesek által érvényesített vagyoni és nem vagyoni kártérítés iránti igények érdemi vizsgálatát is.

A felperesek kártérítés iránti követelésüket arra alapították, hogy az alperes a jogellenes adatkezelést nem ismerte el, és a jogsértésért előzetes felszólítás ellenére bocsánatot nem kért. A felperesek által állított jogsértés vitatása, és erre figyelemmel az 1959. évi Ptk. 84.§-a (1) bekezdésének c) pontja szerinti objektív szankció elmulasztása azonban nem tekinthető olyan jogellenes és felróható magatartásnak, amely a felperesek kártérítési igényét megalapozná. Csak megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a bírói gyakorlat szerint (Kúria Pfv.IV.21.435/2013/8. szám) az 1959. évi Ptk. 84.§-a (1) bekezdésének c) pontján alapuló elégtételadás körében - hozzájárulásának hiányában - a bíróság sem kötelezheti az alperest a jogsértés elismerésére vagy sajnálkozás kifejezésére (bocsánatkérésre). A sajnálkozásra vagy megbánásra, mint szubjektív emberi érzés kifejezésére, annak természeténél fogva, jogi személy egyébként sem képes.

A peradatok alapján az sem állapítható meg, hogy a felperesek a személyes adatok állított jogellenes kezelésével összefüggésben károsodtak volna, így kártérítési igényük az Info. törvény 23.§-ára figyelemmel alkalmazandó az 1959. évi Ptk. 84.§-a (1) bekezdésének e) pontja szerint irányadó 1959. évi Ptk. 339.§-ának (1) bekezdése alapján alapos lenne.

A felperesek kártérítési igényük megalapozásaként az I. rendű felperes és **G. I.** között 2012. április 18. napján létrejött szabadalmi licencia szerződésre hivatkoztak, amelynek teljesülése esetén az I. rendű felperes 580.000.000 forint bevételre, míg a II-III. rendű felperesek - több éves foglalkoztatásuk révén - személyenként minimálisan 20.000.000 forint jövedelemre számítottak. A szerződéstől való elállásra, és ekként a felperesek által várt bevétel meghíúsulására **G. I.** már a 2013. január 21. napján kelt levelében utalt. Ehhez képes nem magyarázható az I. rendű felperesnek, úgy is mint a II-III. rendű felperesek meghatalmazottjának a 2014. március 27. napján megtartott tárgyaláson tett azon kategorikus kijelentése, hogy az alperessel szemben nem volt és nem is lesz kártérítési igényük. A peres eljárással párhuzamosan folytatott levelezésben is csak 2014. június 17. napján történt először utalás a felpereseket fenyegető 580.000.000 forint összegű kárra.

Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy elmaradt jövedelem megállapítása csak reálisan ellenőrizhető adatokon alapulhat (BH1991.74). A perben semmilyen bizonyíték nem merült fel arra vonatkozóan, hogy a licencvevő megfelelő fedezettel rendelkezett az 580.000.000 forint, tehát

kimagaslóan magas egyszeri licenrdj megfizetésére. **G. I.** a vallomását bármiben is alátámasztó bizonyítékok nélkül, általánosságban hivatkozott egy agráripari cégben őt megillető milliárdos értékű részesedésre, illetve megfelelő tőkével rendelkező orosz partnereknek az üzletben való részvételére. A tanúvallomása szerint már megfizetett 55.000.000 forint előlegre vonatkozóan is mindössze egy kooperációs szerződésre hivatkozott, elzárkózva annak a cégnek a megnevezésétől, amelyik ezt összeget egy állítólagos csereügylet keretében ténylegesen az I. rendű felperesnek juttatta. Aggályos az is, hogy a saját vallomása szerint olajipari termékek forgalmazásával nem foglalkozó, olajpiaci szereplőkkel kapcsolatban nem álló tanú minden előzetes piackutatás nélkül vállalta 580.000.000 forint megfizetését.

G. I. a szerződéstől való elállást azzal indokolta, hogy az olajpiaci szereplők - vádiratból származó - ismeretei szerint az I. rendű felperest két rendbeli csalással vádolják, melynek cáfolatára, és a bizalom helyreállítására csak az alperes bocsánatkérése lett volna alkalmas. A periratokból ugyanakkor nem derül ki, hogy az olajpiaci szereplői milyen módon szereztek volna tudomást arról, hogy a **G. I.** által értékesíteni kívánt olajtermékek mögött ténylegesen az I. rendű felperes áll, így az I. rendű felperessel szembeni eljárás bármilyen módon kihathatna a termékek forgalmára. Arra sem adtak a felperesek megnyugtató választ, hogy a bizalom helyreállítására miért csak az alperes által adott bocsánatkérés szolgált volna, és miért nem lett volna e célra megfelelő a felmentő ítélet közlése, amelynek teljesítése az irányadó tényállás szerint szerteágazó levelezést folytató felperesek számára nehézséget nem jelenthetett volna. Nyilvánvalóan nem lehetett figyelembe venni azt a hivatkozást sem, hogy a szerződés teljesítését az I. rendű felperes bankszámlaszámának ismerté válása, és azon keresztül **G. I.** számláinak beazonosíthatósága zárta ki. Amennyiben ilyen fontos érdek fűződött a szerződés teljesítéséhez, az 1959. évi Ptk. 340.§-ának (1) bekezdése szerinti kármegelőzési kötelezettség körében minimálisan elvárható lett volna egy új számla megnyitása, és ezáltal a biztonságos átutalás feltételeinek megteremtése.

A felperesek a perben azt sem bizonyították, hogy a vádiratban foglaltakról az olajipar szereplői, vagy bárki más az alperes magatartása folytán, vagy az OECD eljárás eredményeként szerzett tudomást. Az I. rendű felperes testvére, D. J. tanúvallomása, valamint az OECD eljárást lezáró, 2012. augusztus 28. napján kelt előzetes értékelésben foglaltak alapján éppen az volt megállapítható, hogy az eljárás anyagát az I. rendű felperes, illetve D. J. tette mások számára megismerhetővé.

A II-III. rendű felperesek a nem vagyoni kártérítés iránti igényüket arra alapították, hogy a szerződés teljesítése esetén **G. I.** éveken keresztül foglalkoztatta volna őket vállalkozásában, és munkájuk ellentételezéseként személyenként 20.000.000 forintban részesültek volna. Azon túlmenően, hogy a nem vagyoni kártérítés a személyiséget ért sérelem esetén alkalmazandó szankció, nem pedig a kiesett bevétel pótlására szolgáló jogvédelmi eszköz, a várt bevételt a II-III. rendű felperesek az eljárásban megfelelően igazolni nem tudták.

Összességében tehát a felperesek a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése alapján őket terhelő kötelezettség ellenére sem a kár bekövetkezését, sem pedig az alperes állított jogellenes magatartása és a kár közötti okozati összefüggést nem bizonyították. A felperesek által a perben csatolt, a keletkezési körülményeiket, illetve a szerződő felek tényleges szándékát illetően legalábbis aggályt keltő szerződéseket, illetve **G. I.** tanúvallomását ugyanis mindezek bizonyítására a másodfokú bíróság alkalmatlannak találta.

Vizsgálta a másodfokú bíróság a felperesi jogérvényesítés alperes által feltételezett, és többször vázolt tényleges célját is.

Az 1959. évi Ptk. 75.§-ának (1) bekezdése, illetőleg 81.§-a értelmében mindenkinek alanyi joga van annak követelésére, hogy a személyhez fűződő jogait - így a magántitokhoz fűződő jogát is - más tiszteletben tartsa. A személyiségi jogaiban megsértett fél igényét polgári perben érvényesítheti, ezért az 1959. évi Ptk.-nak az alapelvei az ezzel kapcsolatosan keletkezett polgári jogviszonyokban is érvényesülnek és alkalmazandók. Az 1959. évi Ptk. 2.§-ának (1) bekezdése szerint a törvény védi a személyek vagyoni és személyhez fűződő jogait, továbbá törvényes érdekeit. A törvény biztosítja a személyeknek az őket megillető jogok szabad gyakorlását e jogok társadalmi rendeltetésének megfelelően.

Az 1959. évi Ptk. 5.§-ának (1) bekezdése tiltja a joggal való visszaélést, és a (2) bekezdés értelmében joggal való visszaélésnek minősül a jog gyakorlása, ha az a jog társadalmi rendeltetésével össze nem férő célra irányul, különösen, ha a nemzetgazdaság megkárosítására, a személyek zaklatására, jogaik és törvényes érdekeik csorbítására vagy illetéktelen előnyök szerzésére vezetne.

Előre bocsátja a másodfokú bíróság, hogy a jogérvényesítés indoka általában közömbös, tehát a felperesek nem kötelesek számot adni arról, hogy milyen okból kéri a magántitokhoz fűződő személyiségi joguk megsértésének megállapítását és a jogkövetkezmények alkalmazását. A Ptk. 81.§-ára alapított igénnyel kapcsolatosan ugyancsak általánosságban rögzíthető, hogy a magántitokhoz fűződő jog megsértése esetén olyan, csak kevesek által ismert tény, adat, vagy körülmény válik mások számára is hozzáférhetővé, amelynek titokként való megőrzéséhez az érintett személynek méltányolható érdeke fűződik, tehát felfedése számára jelentős érdeksérelmet okoz (BDT2015.3243., BDT2015.3264.).

A per tárgyát képező vádiratban szereplő személyes adatok jelentős részének titokban tartását - ahogy a korábban bemutatott okiratok, nyilvántartási adatok is igazolják - több esetben maguk a felperesek sem tartották szükségesnek. Emellett egyezségi ajánlataik mellékleteként a S. cégcsoport különböző, az ügyben nem érintett vállalatainak is elküldték a vádiratot, amely ugyancsak arra utal, hogy az abban szereplő információkat nem tekintették védelemre méltónak. Mindezekhez képest az igény érvényesítés elmaradását, majd a már megindult bírósági eljárással párhuzamosan az igényérvényesítésről való lemondást - nyilván azt is értékelve, hogy pusztán az eljárás, illetve annak a részükről történő kommunikálása az alperes számára jelentős érdeksérelmet okozhat - folyamatosan kirívóan magas, lényegében irreális kártérítési összegek kifizetésétől tették függővé, annak ellenére, hogy a kártérítési igény érdemi vizsgálatával kapcsolatosan kifejtettek szerint károsodásuk ténye sem volt megállapítható. Az ilyen motivációjú joggyakorlás - amely már az OECD eljárásban is kifogás alá esett, és lényegében a kérelem érdemi vizsgálat nélküli elutasításához vezetett - nyilvánvalóan nem felel meg az alanyi jog társadalmi rendeltetésnek, joggal való visszaélésnek minősül, és már ez okból is a kereset elutasításához kell, hogy vezessen (BDT2009.2126., EBH2013.P.16.).

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletét - az indokok részbeni kiegészítése mellett - a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése sikertelen volt, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelesek az alperesnek ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget fizetni. Ennek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§-a (2) bekezdésének a) és b) pontja, (5) és (6) bekezdése, valamint 4/A.§-ának (1) bekezdése alapján állapította meg.

A fellebbezési eljárási illetéket a per tárgyi illetékmentessége folytán az állam viseli az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján.

Pécs, 2016. február 11.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, Dr. Zóka Ferenc s.k. bíró

A kiadmány hitelül: